

ЗА ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Бойовий помічник партії

5 травня — День радянської преси. Сорок дев'ять років тому, в дні масового підйому революційного руху в Росії, коли буйним травневим цвітінням покритася земля, народилася ленінська «Правда».

Цей день став традиційним оглядом бойової зброї нашої партії — преси.

Радянська преса має багату історію свого розвитку. Вона пройшла славний шлях від перших нелегальних рукописних листівок до найбільш масової і найбільш впливової преси в світі. Сьогодні цей день відзначається у нас як свято справді народної преси.

Історія нашої преси є складовою і невід'ємною частиною історії партії. Вона завжди була на бойовому посту, згуртовуючи і організовуючи маси, залучаючи їх до активних дій, запалюючи непохитною вірою у торжество комунізму.

Завдяки постійній турботі і керівництву Комуністичної пар-

тії у нас виросла і зміцніла струнка система преси, поставленої на службу народові.

У нас з кожним роком збільшується кількість періодичних видань, підвищується їх ідейний рівень. Якщо в царській Росії тираж газет не досягав і трьох мільйонів примірників, то тепер в СРСР видається понад десять тисяч газет, більше ніж на шістдесяті мовах, загальним разовим тиражем більше 62 млн. примірників.

Масовим загоном низової преси є стінні газети, «бойові листки» і ін., які на ділі є бойовими помічниками партійних організацій у вихованні мас.

В нашому інституті випускаються одна багатотиражка, три факультетські стінні газети, в редколегіях яких працюють більше п'ятдесяти студентів. Всі вони ведуть велику, цікаву роботу, борючись за підвищення успішності і дисципліни, за виховання комуністичної моралі радянської молоді.

Особливо активізувалась робота газет, її авторів у зв'язку з ХХІ з'їздом та січевим Пленумом ЦК КПРС. Рішення з'їзду, історична доповідь і заключне слово Першого секретаря ЦК КПРС М. С. Хрущова озброїли нашу пресу, кожного з нас надійною зброєю в боротьбі за комунізм, відкрили нові, небачені перспективи зростання.

Будувати комунізм! Вчитися комунізму! Гідно зустріти ХХІІ з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу! — ось головне завдання молодого покоління. І вся наша робота повинна бути підкорена цьому.

Сьогодні, в День радянської преси, ми вітаємо всіх наших читачів і авторів, бажаємо їм далі творчих успіхів, висловлюємо впевненість в тому, що вони ще активніше будуть допомагати редакції робити газету, гідну нашого чудового часу.

СЛОВО ПРО РІДНЕ СЛОВО

Т. Г. Шевченко, високо підносячи живе народне слово, постійно дбав про його форму і зміст. Пригадаймо його рядки: Ну що б, здавалося, слова... Слова та голос — більш нічого.

А серце б'ється — ожива, Як їх почує!..

Відома українська поетеса Леся Українка прирівнювала слово до зброї.

Так, слово — велика сила і в устах народу і його керівників, і в устах поета і актора. А в устах педагога — це могутнє знаряддя навчання і виховання молодого покоління.

Така величезна значимість слова вимагає постійно тримати його в чистоті, так відточувати, щоб воно торкало найтонші струни людських сердець, будило думку і давало ясні сходи.

Чи всі ми пам'ятаємо про це і чи всі ми дбаємо про наше слово-зброю? Ні! Далеко не всі.

Мова деяких викладачів нашого інституту нагадує мішанину різних діалектних особливостей і русизмів.

У виступах наших товаришів часто трапляються казуси, зокрема змінювання невідмінюваних слів (типу «між Кубою і Пуерто-Рікою»); російсько-українська вимова числівників (п'ятдесят, семдесят); русизми в українській мові і, навпаки, українізми в російській; неправильне вживання форм прикметників типу «случай очень тяжелейший»; вживання неправильних зворотів (типу «обговорити цих товаришів», «проводити підсумки», «порок всіх наших недоліків») та ін.

Якщо така мова виступаючих, то чи не така ж мова цих викладачів і на лекціях?

А як же тоді домагатися чистоти мови від студентів? А в деяких студентів вона страшно засмічена русизмами (або українізмами), спостерігаються по-

рушення норм літературної вимови і наголошення складів у словах. Послухайте виступ В. Мемрука, студента II курсу українського відділу, і ви переконатесь в тому, що боротьбу за культуру і чистоту мови необхідно вести негайно, повсякденно і всіма засобами. Роль викладачів, причому не лише з кафедр літератури й мови, а всіх, у піднесенні культури мови в інституті не можна перебільшити. Кожен викладач повинен стежити за своєю мовою і вимагати того ж від студентів. Жоден викладач чи студент не повинен мовчки проходити мимо вивішених на дошках об'яв, оголошень, в яких допущено хоч би одну помилку. Повинна бути створена загальна атмосфера нетерпимості до тих, хто спотворює живе слово.

Всі на боротьбу за культуру мови!

М. ПЛЮЩ,
викладач української мови.

Тут буде збудована Київська ГЕС. Багато своєї праці, горіння юних сердець вкладає у цю будову молодь м. Києва. Незабаром закінчиться учбовий рік, і чимало студентів нашого інституту поїдуть працювати на цю грандіозну споруду семиріччя.
Фото В. ГАМАРИСА.

«ГАЗЕТА — НЕ ТІЛЬКИ КОЛЕКТИВНИЙ ПРОПАГАНДИСТ І КОЛЕКТИВНИЙ АГІТАТОР, А ТАКОЖ І КОЛЕКТИВНИЙ ОРГАНІЗАТОР».

В. І. ЛЕНІН.

Загальним визнанням і любов'ю студентів користується стінна газета «Радянський педагог» (редактор О. Мішина) на педагогічному факультеті. Читачів приваблюють у ній дбайливо підібрані, написані на злободенну тематику матеріали, гарне художнє оформлення. Від усієї душі вітаємо редколегію стінної газети, бажаємо нових творчих успіхів.

СПРАВА ВСЬОГО КОЛЕКТИВУ

Наша багатотиражна газета добре відома і студентам і викладачам. Ми звикли до того, що кожного тижня з'являється свіжий номер газети. В день, коли відзначається ювілей радянської преси, слід було б говорити тільки про хороше, що зроблено працівниками газети, про ту кропітку і нелегку роботу, яку виконують члени редколегії, працівники друкарні, щоб читач своєчасно одержав черговий номер багатотиражки. Але сила нашої радянської преси і полягає в тому, що вона не проходить байдуже повз недоліки, прагне бути справжнім помічником народу в його почесній справі будівництва комунізму.

Саме тому хочеться висловити деякі критичні зауваження, які, можливо, допоможуть нашим газетарам більш доцільно використовувати сторінки газети, ще більше наблизити її до життя академічних груп, курсів і факультетів.

Громадські організації інституту і, в першу чергу, сама редколегія, не організовують читальних конференцій, широкого обговорення роботи редколегії. А такі ділові зустрічі з читачами, безперечно, приносять велику користь.

Останнім часом редколегія, і знову-таки громадські організації, не влаштовують рейдових перевірок роботи академічних груп, гуртожитків тощо з широким обговоренням цих питань на сторінках газети. З сторінок газети майже зникла рубрика «не пухом, а пером», під якою вміщувались досить змістовні сатиричні матеріали.

зустрічаємо рубрику «Комсомольське життя», і в цьому, в першу чергу, вина комітету ЛКСМУ інституту і факультетських бюро. Невже комсомольським чатам немає про що писати? Якщо це так, то вони відірвані від життя комсомольських груп, вони не знають, чим живе комсомольська організація інституту.

Зовсім не виступає в газеті профспілковий актив, хоч під заголовком газети написано, що це орган і профспілкової організації. А чим займається ця організація, які питання вирішуються в її керівному органі, читачам не відомо.

Робота Інститутської організації ДТСААФ, гуртків художньої самодіяльності, студрад в гуртожитках, кінолекторію, спортивних секцій і багато інших справ ще не знаходять свого всебічного відображення на сторінках газети. Куди ж дивляться відповідальні за цю роботу товариші, чому вони самі, якщо цього не робить редколегія, не використовують таку могутню зброю, як друковане слово, в своїй діяльності, ігнорують нашу пресу.

На нашу думку, газета, її напрямки, її успіхи і невдачі — це справа всього колективу інституту і, в першу чергу, комсомольської організації, яка до цього часу, прямо скажемо, займає позицію стороннього спостерігача, не бореться по-справжньому за те, щоб як стінні газети, так і багатотиражна газета інституту були організаторами, справжніми друзями і порадиниками нашої молоді.

Л. КАРЛОВ,
член партбюро інституту.

Поляка редакції

У зв'язку з Днем радянської преси редакція виносить подяку студентам і викладачам, які беруть активну участь у роботі нашої газети. Це — П. Ігнатенко, В. Гринько, О. Боровко, Г. Приходько, А. Руденко, В. Тимошенко, І. Шістка, В. Гамарис, В. Яременко, Л. Недбайло, В. Татаєв (мовно-літературний факультет), В. Бондар, В. Сяньов, Є. Білевич, А. Солом'яний (педагогічний факультет), В. Баранівський, А. Сьомик, В. Бельдій, В. Новосільський, І. Макачук, М. Кириленко, А. Конфоронич, В. Шкардун (фізико-математичний факультет), П. Волинський, М. Пазяк (кафедра української літератури), А. Медушевський (кафедра української мови), Т. Бугайко, Ф. Бугайко (кафедра методики мови і літератури), І. Мосціпан, Б. Пишоха (кабінет марксизму-ленінізму), М. Барханова (працівник канцелярії), І. Теличенко (верстальниця друкарні).

За Десною

За Десною журавлі сідають,
В рідні повертаються краї.
За Десною вишні розцвітають
І щебечуть дружно солов'ї.
За Десною, де врожай
багатий,
Ходить хлопець... Я ж його
люблю.
Лиш йому боюся розказати,
Мучуся... зітхаю і не сплю.
Знов у берег хвилі плещуть
лунко,
За Десною в даль лягає
шлях...
Часто, часто сняться
поцілunki
І слов'ї в задуманих садах

КОЛОСОК

Колишуться в полі важкі
колоски.
П'яним наливаються соком,
А небо, як тиша ясної ріки,
Ряхтять над злотавим
покосом,
Ріка безбережна пливе в
далину —
Хвилюється нива шовкова,
Здається, що я — колосок
на дану,
Коли б лиш зерно —
не полова.

Варвара ГРИНЬКО.

Проліски

Із-під снігу проліски встали,
Задивились в тісні ручаї
І весною на сонці заграли.
Ніби очі веселі твої.
Я вслухаюся в їхню мову.
Вони ж квітками тільки
кивнуть,
Ніби граються ревно любов'ю
І сміються з мого «Не
забудь».
«Не забудь» в моїм серці
лунає,
Бо і сам цим чуттям дорожу.
Голубинь тих очей свого
краю,
Мов гарячу любов бережу.
І квітки, хай милуються
люди,
Я поставлю у склянку води,
Бо якщо не з тобою я буду,
То з твоїми очима завжди.
Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Номер горить

Оце годину тому редактор і каже:
— Голубе, номер горить. Ти там отпечи що про пресу...
Так от про пресу не «отпечу». Завжди одна обставина — люди. Як їх обминеш, коли вони пресу роблять. І хто зна, ще може колись про когось скажуть: «Перші свої твори він друкував в інститутській газеті «За педагогічні кадри»».

У мене є товариші — то вони вже так і говорять: «Перші наші твори друкувались на сторінках (двох) інститутської газети».

Додам, що і останні свої твори вони теж там друкують. «Товсті» журнали їх літературну продукцію ще не контракують, але хлопці роблять вид на майбутнє і зараз готують збірки віршів, нарисів, оповідань і бережуть їх саме для «товстих» журналів.

Покищо не вистає часу писати романи. Але задуми є, папір є, чорнило є — будуть і романи. А тим часом «горить» номер). Живе надія — і життя повне. Хіба це варто осуду?

Хто з нас, грішним ділом, не брався у свій час за вірша і не співав серенад русим косичкам та оченятам небесного кольору? Хто з нас не думав раніше: ні, це ще не я. Я таку книгу напишу, я створю таку музику, такого рекорда поставлю...

І так ніби нашим «я» ніщо й не перепить, а от дивися — уже й третій десяток назустріч, а від нього до сорока рукою подає... А книги нема, музики нема, нема й рекорда... Знаєш, що і не буде, а все-таки дума-

еш: ні, це ще не я... Та я таку... створю... напишу... поставлю... (А номер горить).

Та моїм товаришам-початкувачам такі філософські хробачки неспокуюче не сушать голови. Проте, розповідали, що вже іноді беруть словники, довідники і шукають по біографіях, коли хто почав себе проявляти в літературі. Один мені ще так і сказав колись: «Ти знаєш, Вальтер Скотт і В. Шишков прийшли в літературу десь під сорок».

— Друже, — кажу, — номер горить, — а ти сорока ждеш. Не бережи для «товстих» нічого, все віддавай в нашу рідну двокопалову, а то згорить серцешина без вогню й диму і запаху не залишиться. Де ж тоді дослідники шукатимуть твої перші твори?

— Ні, — каже, — почекаю ще...
І ждуть ото мої товариші-початкувачі, коли «товста» література відкриє перед ними свої двері, зніме капелюха, схилить в шанобі свою сиву голову і мольдечким голосом гукне:
— Здорово, хлопці!

Потім кожному в руки по паспорту «Доброї путі», підписаному одним з маститих, і впусти в свої сади, тільки попросить з дерев не плагіатити.

Так я ото в День преси і кажу їм:

— Віддавайте, хлопці, все, що маєте, в нашу тонісінку газету, щоб вона, сердега, хоч в святковий день «не горіла».

Василь ЯР.

Грають баяни

Грають баяни. Не сплять баяністи, кличуть гуляти студентство все чисто. Що ви в зажурі, що ви в зажурі, хлопці-студенти, ровесники хмури?!... Що ви байдужі, неспілі такі?! Бачите, грають для вас баяністи. В нас же дівчата, ой, гарні ж які! Кличте їх, хлопці, в танок променістий.

І. ШІСТКА.

ВЛАСНИЙ КОР.

Весна непомітно підкралася в село, щедро розкидала квіти, стоголоса загомоніла. Хіба можна стримати свої почуття, коли в серці весна, як ніжна прозора хустинка Маринки, тріпоче під вітром. Пройде мимо вікна контори з сажнем у руках — невисока, в зелених шароварах і синій світлі. Гляне на мене глузливо, згорда. Я боюся глянути в її обличчя, бо коли наші погляди зустрінуться, завжди чую її голос:
— Криса конторська! Хі-хі-хі!

Сиджу і дивлюся мимо, хочеться показати, що об'єкт моєї уваги не вона, а червоно-малиновий парк серед села.

А ввечері новий конверт одержує Маринка через листоношу. Вона не знає, від кого. Я теж не подаю виду. Та якось, коли на одному з вечорів у клубі я виступив з своїми віршами, вона підійшла, зробила великі-великі очі:

— То це ти — поет? Я й не знала. Дякую за увагу. Тільки що з того! Хі-хі-хі! Хоч би в нашіх багатотиражці надрукував, чи що!

Я дивився на неї, веселу, задирлисту, недоступну, і рішуче відповів:

— І надрукую!
— Побачимо. Поет! Хі-хі-хі!
Того вечора я зібрав розкидані по всіх блоках вірші, переніс акуратно і послав у районну газету, поминувши колгоспну багатотиражку. Чекати довелося недовго.

Прийшовши на роботу, бухгалтер Кирило Мусійович, товстий, приземкуватий, як ріпа, подав мені листа, протягнувши:
— Ого, куди добрався! Тепер ми матимемо власного кора. Молодчина!

Я з трепетом розірвав кон-

верт з штампом районної газети, швидко пробіг очима віддрукований аркуш паперу. Ще раз перечитав останні рядки: «...в такому вигляді, в якому є Ваші поезії, друкувати не будемо, напишіть краще про Маринку в прозі...».

— Що там тобі пишуть? — запитав бухгалтер.
— Просять, щоб написав про Маринку.
— Ну й напиши, похвали хоч ти, бо тільки те й роблять, що критикують нас в кожній газеті.

Я спочатку розсердився на того літпрацівника, що так безжалісно розтовк моє серце, і вирішив не писати більше нічого. Але, коли бачив Маринку, глузливу і горду, знову захотілося довести її. — Що ж, я напишу нарис. — говорило серце при кожній зустрічі з нею.

Я поїхав у район, зайшов до редакції.
— Сідайте, — чемно запропонував літпрацівник, ще зовсім молодий хлопча. — А нарис принесли? От і добре.

Нарешті, він прочитав останню сторінку, відкинувся на спинку стільця.

— Щось є, а чогось і немає, — сказав він, знову нахилившись над зошитом. — Багато води.

— Води? — не зрозумів спочатку я. — Так, так. Коли голова колгоспу не дав лідводи, дівчатам довелося від річки відрами носити воду та поливати напусти.

Літпрацівник голосно засміявся, потім раптом спохватився:

— Що? Голова? Ага, онде

він який. Добре, добре, — сказав раптом він і почав щось писати на палітурці зошита. Закінчивши, глянув у мою сторону, не приховуючи усмішки, сказав:

— Вода у творі, — це різна балаканина, яка не підносить, а знижує ідейне спрямування твору. Треба писати стисло, так, щоб уся вода витекла, а одна лише тканина залишилась. — Він взяв лист паперу, затиснув у кулаці, потім розкрив його і зім'ятий аркуш викинув у корзину з сміттям. — Ось так. Розумієте. А тепер розкажіть детально про випадок з водою.

Я розповів, після чого він пообіцяв «щось» надрукувати.
...Кожну газету дивився з трепетом, шукаючи своє прізвище. І ось нарешті... На третій сторінці під рубрикою «Вісті з полів» побачив... невеличку замітку в кількох рядках. Прочитав її і не впізнав. Лише прізвище говорило, що вона дійсно належала мені. До відчаю обрався на літпрацівника...

Аж тут з сажнем і з затиснутою в руці газетою вбігла Маринка. Я низько схилився над відомістю.

— Покажи, по скільки карбованців мої дівчата заробили, — кинула, переводячи подих.

— Ще не встиг вивести, часу не було. Але до вечора зроблю.

Часу не було? А на писання був, — одним подихом притиснула мене до стільця. Серце мого затрепетало, немов осінній листок під вітром, який потім зірвався і полетів, не знаючи куди.

Один збудували в травні
Років чотири йому,
А білоцеглий заклали
недавно.
Цей вже — правнук тому.
Росте білоцеглий молодик
Вдень і вночі,
В непогоду й дощі.
Здивовано вікнами водить
І до дідів шанобливо,
з укланом:
«З вами я сонце зустріну».
Володимир ВАШКУЛАТ

Двое полюбили

Не смотри на меня
удивленно, —
Совершенство во мне не
найдешь.
Ты же знаешь, в чем сердце
влюбленною
Ты давно без прописки
живешь.
Мы с тобою взаимность
хранили.
Но нельзя половинчато
быть:
Если двое тебя полюбили,
То двоих невозможно
любить.
А поэтому будь справедливою
И к себе, и ко мне, и к нему
Слушай сердце — и кто твой
любимый,
Ты к нему лишь стремишься
одному.
А. РУДЕНКО.

ЕПІГРАМИ

Віталій СИНЬОВ

И. МАКАРЧУКУ
Вот уже немало дней
Спорят, спорят критики:
«Что важнее, кто нужней —
Физики или лирики?»
В спор вступает Макачук:
«Рассуждайте шире-ка!
Мне, к примеру, по плечу
И физика, и лирика».

П. ІГНАТЕНКУ
І нарис, і вірші пише,
Роботи — непочатий край...
Тому, коли не так щось
вийшло, —
«Не дорікай, не дорікай!».

Анатолій РУДЕНКО

В. СИНЬОВУ
Хочешь ты, чтоб, пыл смерая
свой,
Молодые на тебя глазели.
Все ж учти, Витёк, что
синевой
Не затмил ты собственную
зелень.

КОМАР НА СУДІ

Увага! Товариський суд іде!
Це Комаря осуджують за те.
Що в свято він напав на
Василь.
Що якось, мабуть, сп'яну,
Забравсь у вухо Івану.
І там він нахвалався
Живцем Івана з'їсти...
Петрові під костюм забравсь
І так його вкусив,
Що ні лягти ні сісти...
І ще таких багато справ,
Що віз паперів секретар
списав.
Що ж присудили хулігану?
Довгенько думали
І... винесли догану:
Хоча й Комар,
Та свій же, як не як —
Твердив про себе всяк.
Було б усе гаразд,
Та наш Комар,
Який уже добряче зголоднів,
Сидів, сидів,
І задзирчав ураз,
Забувся він, що на суді,
І закричав від болю секретар
Рукою ляснувши по ший:
І бездиханний вправ Комар
На протоколи судові.
І я, як всі, зрадів
печальному кінцю.
І написав там басичку оцю.
Щоб жить, як кажуть, з
миром та добром
— Не панькайтеся з
Комаром!

Григорій ПРИХОДЬКО.

В. о. редактора
Ю. ПОЛУДНЕНКО.

П. ІГНАТЕНКО.